

Radikalizácia v prostredí nových médií a jej vplyv na transformáciu verejného diskurzu

Katarína BRISUDOVÁ

Abstrakt

V 21. storočí zohrávajú digitálne médiá, sociálne siete a dynamicky sa rozvíjajúce technológie umelej inteligencie zásadnú úlohu pri transformácii komunikačných procesov, a teda to ako sa učíme a ako si vytvárame názory na svet. Tieto digitálne inovácie, ktorým sa ani do budúcnosti nevyhneme, redifinujú podobu verejného diskurzu a ovplyvňujú participáciu občanov, t.j. spôsob, akým sa v spoločnosti diskutuje o dôležitých témach a problémoch. Predkladaný príspevok sa preto sústreďuje najmä na to, ako nové médiá ovplyvňujú radikálne správanie mladej populácie a na širšie implikácie tohto fenoménu vo verejnom diskurze.

Kľúčové slová

radikalizácia, nové médiá, verejný diskurz, mladí ľudia, digitálny priestor

Abstract

In the 21st century, digital media, social networks, and rapidly developing artificial intelligence technologies play a fundamental role in transforming communication processes and, consequently, how we learn and form our views of the world. These digital innovations, which we will not be able to avoid in the future, are redefining the nature of public discourse and influencing citizen participation, i.e., the way in which important topics and issues are discussed in society. This paper therefore focuses primarily on how new media influence the radical

behavior of the young population and on the broader implications of this phenomenon in public discourse.

Key words

radicalization, new media, public discourse, young people, digital space

Úvod

Radikalizácia v prostredí nových médií predstavuje jednu z najvýraznejších spoločenských výziev súčasnosti, pretože významne prispieva k nárastu emočnej eskalácie a oslabovaniu kvality verejného diskurzu. Digitálne platformy, sociálne siete a algoritmy zásadným spôsobom ovplyvňujú to, ako mladí ľudia formujú svoje postoje, akým spôsobom interpretujú realitu a ako vstupujú do verejných či komunitných diskusií. Nové médiá už nie sú len komunikačnými nástrojmi, ale stávajú sa autonómnym priestorom, ktorý aktívne spoluvytvára dynamiku sociálnych interakcií, identít a konfliktov. Výskumy pritom naznačujú, že mladí ľudia, ktorí sa v online priestore stretávajú s radikalizačným obsahom, často nevykazujú primárnu ideologickú motiváciu, naopak, ich vstup do radikálnych komunit je podmienený emocionálnou zraniteľnosťou, pocitom izolácie či potrebou byť prijatý. Tento spoločenský jav nemožno oddeliť od širšej transformácie mediálneho prostredia. Digitalizácia verejnej sféry spôsobila, že tradičné komunikačné normy založené na argumentácií, racionálnej deliberácii a zdieľanom poznaní sú nahrádzané emocionálne exponovanými online komunitami. Algoritmy pritom zohrávajú kľúčovú úlohu pri formovaní toho, aký obsah sa stáva viditeľným a ako je interpretovaný. Uprednostňovanie kontroverzných, emotívnych či konfliktných informácií vytvára prostredie, v ktorom radikalizačné mechanizmy získavajú bezprecedentnú dynamiku a dosah. Zároveň pribúdajú dôkazy o tom, že expresívny jazyk preniká do politickej aj mediálnej komunikácie, čo výrazne ovplyvňuje spoločenskú atmosféru a podmienky pre konštruktívne riešenie konfliktov. V nasledujúcich častiach príspevku je cieľom analyzovať radikalizačné mechanizmy v prostredí nových médií a poukázať na to, ako digitálne platformy menia charakter verejného diskurzu. Dôraz sa kladie najmä na špecifickú zraniteľnosť mladých

Ľudí, ktorí čoraz častejšie hľadajú v online komunitách emocionálnu podporu, uznanie či pocit prijatia. Pozornosť sa venuje aj tomu, ako sa radikalizovaný jazyk a afektívna polarizácia premietajú do každodennej komunikácie, politických debát a spoločenskej súdržnosti. V konečnom dôsledku sa ukazuje, že radikalizácia v prostredí nových médií nie je len bezpečnostným či ideologickým problémom, ale predovšetkým výzvou pre fungovanie demokratického verejného priestoru a jeho schopnosť vytvárať podmienky dialóg a nenásilné riešenie spoločenských problémov.

Radikalizácia v prostredí nových médií ako výzva pre súčasný verejný diskurz

Súčasný mediálny diskurz poukazuje na nárast extrémistických postojov, šírení nenávistných prejavov a zvýšenej polarizácií. Digitálne platformy k tomuto vývoju výrazne prispievajú, pretože umožňujú šírenie rôznych radikálnych názorov, a to často veľmi rýchlo a bez kontroly. Nové médiá tým menia aj charakter verejného diskurzu a to tým, že tradičné normy slušnej a vecnej diskusie sú oslabované čím umožňujú vznik často nekoordinovaných radikalizovaných skupín.

Výskumy ukazujú, že do prostredia nových médií vystupujú do popredia aj psychologické, sociálne a rodinné faktory, ktoré robia mladých ľudí zraniteľnými a citlivými voči radikalizačnému obsahu. Analýza z IPčka (Madro, Kriglerová & Juránková, 2025) ukazuje, že hlavným spoločným menovateľom prípadov mladých ohrozených radikalizáciou nie je ideológia, ale pocit osamelosti, nedostatok (vy)počutia a absencia bezpečnej osoby. Podľa týchto údajov mladí na území Slovenska, často vstupujú do radikálnych komunít nie preto, že by ich hodnoty boli extrémistické, ale preto, že tieto skupiny im ponúkajú priestor, kde ich niekto vypočuje, potvrdí ich hodnotu a dá im pocit prijatia. Tento názor vidíme aj u Kusáka (2023), ktorý pri analýze radikalizačných trajektórií na školách uvádza, že „tíchlí, introvertní a emocionálne zanedbaní mladí“ predstavujú skupinu s najvyšším rizikom posunu k extrémizmu. Pričom v kombinácii s digitálnym prostredím, ktoré v súčasnosti umožňujú

dostupné anonymné uzavreté skupiny (napr. Telegram), dochádza k výraznému zrýchleniu radikalizačného procesu.

Okrem toho má radikalizácia detí a mladých ľudí často korene aj v rodinnom prostredí (napr. konflikty v rodine, nedostatok podpory, prenos radikálnych názorov od rodičov). Na tento fakt upozorňujú aj autori (Madro et al., 2025) tým, že radikalizácia je často reakciou na emocionálnu prázdnotu, nie na ideologické presvedčenie. Mladí, ktorí sa cítia nevypočutí, hľadajú kompenzáciu v online priestore alebo komunite pomocou sociálnych sietí, ktoré im poskytujú jednoduché vysvetlenia ale zároveň aj nepriateľa, na ktorého môžu projektovať svoje frustrácie. Táto dynamika sedí aj na model „followership radicalization“ (Lichner et al., 2018), kde mladý človek nevyhľadáva ideológiu, ale vzťah, ktorý mu radikálne prezentujúca sa komunita v online priestore poskytne ako prvá.

Ako uvádza Just (2024), digitalizácia verejnej sféry predstavuje jeden z najzásadnejších transformačných procesov súčasnej občianskej spoločnosti. Tradičný model komunikácie, ktorý bol dlhodobo charakterizovaný hierarchickou štruktúrou a relatívnou stabilitou, sa postupne rozpadol na množstvo menších, diskurzívne uzavretých online priestorov. V týchto prostrediach sa formovanie názorov už neopiera primárne o racionálnu deliberáciu, ale o dynamiku rýchlo sa šíriacich emocionálnych reakcií, ktoré digitálne platformy intenzívne podporujú a reprodukujú. Hovorí aj o tom, že fragmentácia mediálneho prostredia, posilnená algoritmickým triedením informácií a personalizovanými komunikačnými kanálmi, zásadne ovplyvňuje proces konštruovania sociálnej reality. Určuje, ktoré informácie používatelia sociálnych sietí považujú za relevantné, akým spôsobom interpretujú spoločenské udalosti a aké hodnotové či postojoyé rámce uplatňujú pri vstupovaní do verejných diskusií a konfliktov. Digitalizácia tak dnes nemení iba formu verejného diskurzu, ale aj jeho poznávacie, interpretačné a emocionálne predpoklady (Just, 2024).

V podmienkach súčasnej digitálnej komunikácie sa tak mení spôsob, akým sa formujú spoločenské postoje. Emócie získavajú dominantné postavenie, zatiaľ čo racionálne zdôvodňovanie ustupuje do úzadia. Polarizácia sa preto neprejavuje iba ako rozdiel medzi hodnotami či ideami, ale čoraz častejšie sa formuje okolo spoločného emocionálneho

prežívania, a teda najmä okolo pocitov nespravodlivosti, frustrácie alebo dlhodobého prehliadania zo strany spoločnosti. Digitálne prostredie tak nepredstavuje iba médium, ktorým sa radikalizačný obsah šíri, ale stáva sa aj aktívnym prvkom, ktorý zosilňuje kolektívne emócie a tým vytvára podmienky, v ktorých sa radikalizačné procesy rýchlejšie a intenzívnejšie rozvíjajú.

Ako bolo vyššie spomenuté autori Madro, Kriglerová a Juráneková (2025) výstižne upozorňujú na fakt, že mladí ľudia ohrození radikalizáciou nie sú motivovaní ideológiou samotnou, ale najmä pocitom nepochopenia a nevypočutia. Frustrácia z neúspešnej komunikácie s okolím, absencia emocionálnej opory a neschopnosť jasne pomenovať vlastné ťažkosti ich robia obzvlášť zraniteľnými. V uzavretých online komunitách následne nachádzajú to, čo im v každodennom živote chýba, a to pozornosť, uznanie a zážitok z prijatia. Cena za túto formu prijatia je však často aj prijatie radikalizovaného správania.

Sociálne siete tento proces ešte viac urýchľujú. Ich mechanizmus je postavený na okamžitej spätnej väzbe a neustálej prítomnosti publika, ktoré spravidla reaguje rýchlejšie na emotívny než na racionálny obsah. Tým posilňujú afektívne reakcie, znižujú význam argumentácie a vytvárajú prostredie, v ktorom radikalizačné podnety pôsobia oveľa intenzívne.

Radikalizačné mechanizmy v prostredí nových médií

Z tohto hľadiska radikalizácia v online prostredí nepredstavuje izolovaný jav, ale výsledok súbežného pôsobenia viacerých psychologických, ideologických, sociálnych a technologických faktorov (Lichner et. al., 2018). V texte sme už viackrát poukázali na to, že nové médiá nevytvárajú len technologickú infraštruktúru umožňujúcu rýchlu komunikáciu, ale aj jej špecifickú emocionálnu dynamiku, ktorá podporuje formovanie a upevňovanie radikálneho jazyka a následný vznik radikalizovaných komunít. Tieto komunity následne prekračujú hranice digitálneho priestoru a vystupujú ako aktéri schopní ovplyvňovať verejný diskurz, či je to už na úrovni lokálnych, regionálnych debát alebo už v rámci celospoločenských verejných diskusií.

Zdenka Kumurová (2022) konštatuje, že radikalizačné prejavy sa výrazne vyskytujú aj v súčasnej politickej komunikácii, ktorá pod vplyvom nových médií prijíma a preberá čoraz viac prvkov expresívnosti, emocionality a polarizačnej symboliky. Takýto politický jazyk a komunikácia zo strany politických predstaviteľov má tak mimoriadny potenciál podporovať šírenie radikalizovaných naratívov, pretože konštruuje ostrú hranicu medzi nami a nimi, čím sa aj prostredníctvom médií priaznivo vytvára a normalizuje konfliktné chápanie spoločenských problémov.

Považujem za potrebné jasne pomenovať, že digitálne technológie nevytvorili radikalizáciu ako úplne nový fenomén; to čo však zásadne zmenili, je jej tempo, dosah a intenzita, čím prehĺbili jej spoločenský dosah. Základným problémom sa stáva postupná normalizácia extrémne radikalizačného jazyka v politickej komunikácii a mediálnom priestore. Tento jazyk sa následne rozlieva naprieč spoločenskými vrstvami a preniká do každodenných interakcií a oslabuje schopnosť verejného diskurzu fungovať ako priestor vzájomného porozumenia a konštruktívnej výmeny názorov. Vystáva tak zásadná otázka, ako možno v súčasnom technologicky nasýtenom svete zmierňovať negatívne dôsledky rýchlej bezprecedentnej mediálnej cirkulácii informácií, ktorá je sprevádzaná rastúcou závislosťou od internetu a sociálnych sietí, ako aj ďalšími sociálno-patologickými javmi. Mám za to, že technologický vývoj zastaviť nemôžeme, no jeho nekontrolované pôsobenie prináša vážne riziko, že demokratický verejný diskurz stratí schopnosť sprostredkovať nenásilné riešenie spoločenských konfliktov.

Jedným zo základných prvkov, ktoré prispievajú k radikalizačným procesom v online priestore, je algoritmický systém riadiaci fungovanie digitálnych sociálnych sietí a platforiem. Práve tie rozhodujú o tom, aký obsah sa používateľovi zobrazí, aké informácie sú uprednostnené a v akom poradí sú mu prezentované. Sociálne siete ako Facebook, Instagram, TikTok či Youtube sú postavené na logike maximalizácie používateľskej interakcie, pričom výskumné zistenia opakovane potvrdzujú, že emocionálne nabité, konfliktné a nenávisťné obsahy generujú výrazne vyššiu mieru zapojenia ako neutrálne, faktické informácie (Just, 2024).

Algoritmické triedenie tak v praxi (ne)úmyselne zvýhodňuje obsah, ktorý vyvoláva silné emocionálne reakcie, najmä hnev, pobúrenie či pocit ohrozenia. Práve tieto afektívne podnety tvoria základnú štruktúru radikalizačných naratívov. Skupiny, ktoré sa prejavujú extremistickým a radikálnym správaním tento mechanizmus poznajú a strategicky ho aj využívajú na zvyšovanie viditeľnosti svojich názorov. Čím intenzívnejšie používateľ na sociálnej sieti reaguje na kontroverzný alebo emotívne vyhrotený obsah, tým viac mu algoritmus poskytuje podobné podnety. Vzniká tak kumulatívna radikalizačná dynamika, ktorá je v dejinách verejnej komunikácie bezprecedentná.

Kusák (2023) poukazuje na to, že analýza digitálnych stôp umožňuje identifikovať opakujúce sa vzorce používateľského správania, ktoré naznačujú postupný presun k radikalizovaným interpretačným rámcom naprieč všetkými krajinami. V online prostredí radikalizácia preto nepredstavuje náhodný či spontánny proces, ide o systematicky podmienený jav, ktorý vzniká v dôsledku kontinuálnej interakcie medzi používateľom a obsahom, pričom tento obsah je algoritmami priebežne posilňovaný a aj zviditeľňovaný. Milan Kusák (2023) hovorí aj o dvoch základných naratívoch, ktoré rozlišujeme v súčasnej odbornej diskusii rámcujúcej problematiku online radikalizácie, a to o naratív relatívneho rizika a naratív absolútneho rizika. V opozícii voči názoru, že online radikalizácia predstavuje len okrajové riziko, stojí prístup zdôrazňujúci jej rastúci význam ako bezpečnostnej hrozby (naratív absolútneho rizika). Tento pohľad je podporený spoločenskými a humanitnými vedami a ich multidisciplinárnymi zisteniami zo sociológie, filozofie, psychológie a aj informatiky. Navyše, upozorňuje, že anonymita internetu uľahčuje prijímanie radikálnych postojov, keďže bráni okamžitému spoločenskému postihu, pretože by sa v offline prostredí zdali neakceptovateľné.

V súvislosti s globálnym charakterom online radikalizácie je významné upozorniť aj na empirické poznatky, ktoré prinášajú napríklad Evans a Williams (2022). Ich kvantitatívne aj kvalitatívne analýzy ukazujú, že digitálne platformy dramaticky rozširujú dosah radikálnych naratívov a uľahčujú ich cirkuláciu medzi používateľmi, ktorí by sa v tradičnom prostredí nikdy nestretli. Rovnako Koehlerova štúdia (podľa Kusáka, 2023) zdôrazňuje, že radikalizácia v online priestore je transnacionálny fenomén, čo výrazne komplikuje jej kontrolu, preto si

vyžaduje viacúrovňovú a medzinárodne koordinovanú odpoveď, ktorá však presahuje rámec národných bezpečnostných stratégií.

Online radikalizácia či chceme alebo nie predstavuje „naratív absolútneho rizika“, ktorú významne posilňuje samotná architektúra digitálneho prostredia. Môžeme tak v súčasnosti identifikovať tri kľúčové riziká:

- I. Algoritmické odporúčania a virálne šírenie obsahu spôsobujú, že radikálne či nenávisťné naratívy sa stávajú bežnou súčasťou každodenného online diskurzu. Tým sa postupne stiera aj hranica medzi sociálne prijateľným prejavom a otvoreným prejavom nenávisťi.
- II. Radikálne komunity v online priestore cielene podkopávajú dôveru vo vedecké a odborné poznanie, demokratické procesy aj tradičné médiá. Výsledkom je fragmentovaný verejný diskurz, ktorý stráca spoločný referenčný rámec nevyhnutný pre konštruktívnu spoločenskú debatu.
- III. Empirické zistenia poukazujú, na to, že digitálne médiá, ktoré tvoria online komunity či skupiny môžu fungovať ako inkubačné prostredie pre extrémistické správanie. Radikalizácia v online priestore nie je izolovaná od reálneho sveta, naopak môže mať a poskytovať motivačné impulzy a podporu pre fyzické násilie.

Transformácia verejného diskurzu pod vplyvom radikalizácie v nových médiách

Transformácia verejného diskurzu v podmienkach digitálnych médií predstavuje jeden z najvýznamnejších spoločenských posunov posledných desaťročí. Verejný priestor, ktorý kedysi fungoval na princípoch racionálnej deliberácie a argumentačnej kultúry, nadobúda v online priestore podobu výrazne fragmentovaného a emocionálne exponovaného prostredia. Radikalizácia v online priestore ako bolo spomínané nepôsobí iba na úrovni individuálnych postojov a správania, ale zasahuje aj priamo do komunikačných noriem. V tejto časti príspevku sa pozrieme na to, akým spôsobom nové médiá menia štruktúru verejného diskurzu v rámci komunikácie a jazyka. Klasická predstava verejnej sféry vychádzala z myšlienky, že existuje

jeden spoločný priestor, v ktorom ľudia vedú racionálnu diskusiu založenú na argumentoch a zdieľanom poznaní. Digitálne médiá však tento model zásadne menia. Namiesto jednej verejnej sféry vzniká množstvo menších „mikrosfér“ uzavretých do komunikačných komunit.

Jazyk je citlivým ukazovateľom spoločenských zmien a napätí. Kumurová (2022) upozorňuje, že radikalizácia jazyka v politickej komunikácii sa v posledných rokoch výrazne zintenzívňuje. Populistické aj extrémistické skupiny pritom často pracujú s expresívnymi, emocionálne zafarbenými a agresívnymi výrazmi, ktoré majú silný mobilizačný účinok na verejnosť, vrátane mladých ľudí.

V prostredí nových médií možno pozorovať niekoľko výrazných jazykových posunov:

- Výrazy, ktoré kedysi pôsobili extrémne či neprimerane, sa postupne stávajú súčasťou bežnej verejnej komunikácie. Hranica toho, čo je považované za slušné alebo akceptovateľné, sa posúva smerom k väčšej agresivite, čo je čoraz viac vnímané už aj u detí na základných školách.
- Argumenty sú čoraz častejšie nahrádzané emotívnymi skratkami a sloganmi, ktoré apelujú najmä na hnev, strach a frustráciu namiesto rozumnej diskusie.

Radikalizovaný jazyk sa tak posúva aj z okrajových častí politickej scény do mainstreamu verejného diskurzu. K jeho šíreniu neprispievajú len samotní politickí predstavitelia, ale aj novinári, komentátori či influenceri, ktorí často uprednostňujú výrazové prostriedky zvyšujúce viditeľnosť a interakcie. Tento trend zásadným spôsobom mení aj charakter verejnej komunikácie a oslabuje priestor pre vecnú, argumentačne založenú debatu.

Ako upozorňujú Lichner et al. (2018), digitálne médiá zároveň podporujú jav tzv. afektívnej polarizácie. Nejde o nesúhlas v názoroch, ale o intenzívne emocionálne odmietanie druhej strany. Občianska spoločnosť rozdelená týmto spôsobom je podstatne náchylnejšia na radikalizáciu a v extrémnych situáciách aj na fyzické násilie.

Afektívna polarizácia sa prejavuje v každodennej online komunikácii, ktorú môžeme vidieť v diskusiách, pod komentármi politických príspevkov, v obsahu influencerov či v šírení

provokatívnych materiálov. Verejný diskurz tak postupne nadobúda charakter konfliktnej platformy, v ktorej dominujú konkurenčné skupiny s obmedzenou ochotou viesť konštruktívnu diskusiu. V súčasnosti agresívny a dehumanizačný jazyk sa vďaka sociálnym médiám stáva súčasťou bežnej verejnej komunikácie. Čím sa znižuje aj tolerancia voči pluralite názorov a zároveň sa zvyšuje akceptácia konfliktnej komunikácie ako normálu.

Záver

Ako ukazuje analýza psychologických, sociálnych aj technologických faktorov, digitálne prostredie výrazne urýchľuje radikalizačný proces, oslabuje tradičné hranice medzi extrémnym a bežným prejavom a vytvára podmienky, v ktorých sa agresívny či polarizujúci jazyk môže stať každodennou súčasťou verejnej komunikácie. Mimoriadne alarmujúci je fakt, že najzraniteľnejšími voči radikalizačným vplyvom sú deti a mladí ľudia, ktorí v online priestoroch nehľadajú ideológiu, ale priestor, v ktorom budú vypočutí a prijatí. Digitalizácia tým odhaľuje nielen technologické, ale aj výrazne sociálne a emocionálne deficity súčasnej spoločnosti. Významnú úlohu zohrávajú aj algoritmy podporujúce virálne šírenie konfliktného či emocionálne ladeného obsahu, ktoré neúmyselne prispievajú k normalizácii extrémnych jazykových prejavov a k posilňovaniu afektívnej polarizácie. Radikalizovaný jazyk následne preniká do politickej komunikácie, médií a bežných spoločenských interakcií, čím podkopáva schopnosť verejného diskurzu fungovať ako priestor racionálneho rozhovoru a spoločného hľadania riešení. Ak sa radikalizované naratívy stanú dominantnými rámcami verejnej debaty, hrozí tak, že spoločnosť stratí schopnosť konštruktívne spracúvať konflikty a zhody. Záverom možno konštatovať, že radikalizácia v digitálnom priestore nie je problémom, ktorý možno riešiť len technologickými obmedzeniami alebo represívnymi opatreniami. Ide však o hlboko spoločenský a kultúrny fenomén, ktorý si vyžaduje systémové riešenia na úrovni vzdelávania, mediálnej gramotnosti, podpory duševného zdravia a posilňovania konštruktívneho dialógu.

Zoznam použitých zdrojov

BUSHER, J., MALKKI, L. & MARSDEN, S. (2024). *The routledge handbook on radicalisation and countering radicalisation*. New York: Taylor & Francis Group. 2024. pp. 55 ISBN 978-1-032-57380-9

EVANS A. T., WILLIAMS H. J. (2022). *How extremism operates online*. RAND Corporation. Available at: <https://www.rand.org/pubs/perspectives/PEA1458-2.html>

JUST, N.S. (2024). *Controversial Encounters in the Age of Algorithms*. Bristol University Press. 2024. pp. 230. ISBN 978-1529238341

KÖVÉROVÁ, E. & KOPANYIOVÁ, A. (2021). *Odborné postupy v pedagogickej a poradenskej praxi: Prejavy radikalizácie a extrémizmu v edukačnom aj poradenskom procese*. Bratislava: Výskumný ústav detskej psychológie a patopsychológie. 2021. s. 13.

KUSÁK, M. (2023). Sociálne médiá ako nástroje radikalizácie: analýza digitálnych stôp. In: *Národná a medzinárodná bezpečnosť: 14. medzinárodná vedecká konferencia*. Liptovský Mikuláš: Akadémia ozbrojených síl generála M.R.Štefánika. 2023. s.166 – 179. ISBN 9788080406516

KUMOROVÁ, Z. 2022. A Radicalization of Language in Political Speech and its Position in Media Communication. In.: *Politické Vedy*. Vol. 25, no. 2, pp. 54-81. ISSN 1335 – 2741. Available at: <https://doi.org/10.24040/politickevedy.2022.25.2.54-81>

LICHNER, V. a kol.(2018). *Extrémizmus a radikalizácia v sociálnych kontextoch*. Košice: UPJŠ, Filozofická fakulta. 2018. s.139 . ISBN 978-80-8152-659-6

MADRO, M., KRIGLEROVÁ GALLOVÁ, E. & JURÁNEKOVÁ, Z. (2025) *Rok vyfrustrovača: Čo nám mladí ľudia (ne)vedia povedať nahlas: Analýza anonymných odkazov mladých z projektu Nevypočutý a odporúčania pre prevenciu radikalizácie, extrémizmu a pre budovanie bezpečného prostredia na stredných školách*. Bratislava: IPčko, 2025. s.24

Autor

Mgr. Katarína Brisudová

katarina.brisudova@student.umb.sk

Filozofická fakulta

Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici

Tajovského 40

974 01 Banská Bystrica

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

Katarína Brisudová je magisterka učiteľstva a pedagogických vied a pôsobí ako doktorandka na Univerzite Mateja Bela. V oblasti mediálnych a komunikačných štúdií sa zameriava najmä na skúmanie vzťahu medzi mediálnou komunikáciou, kultúrnymi vzorcami a formovaním občianskej gramotnosti. Jej výskumný záujem zahŕňa analýzu spôsobov, akými médiá sprostredkujú pojmy ako sloboda, ľudská dôstojnosť či spoločenská zodpovednosť, a to najmä v kontexte digitálnej verejnej sféry.

